

Julen og det gode liv

– Det at være menneske er ikke kun fremgang og velstand og kærlighed uden problemer og modgang og svære opgaver. Livet og glæden for det, er at mærke hvad der er centrum i mit liv og at bruge tid på det, der hvor jeg er lige nu. Både arbejdsmæssigt og privat

At leve som menneske er som et ånde-drag; at ånde ind og ånde ud at få givet og selv at give videre. Begge dimensioner skal med, for at der er balance for at vi hviler. Men mange af os lever en tilværelse hvor åndedrættet er blevet halveret, for flere og flere arbejder og lever i så høj en hastighed, at vi ofte føler vi kun ånder ud og giver og giver og giver uden nogensinde at have tid til at sætte os ned og reflektere, dvs. at lade lyset du giver ud i verden komme tilbage til dig, og ånde ind og mærke livet i dig og omkring dig. For selvom vi aldrig før i historien har haft så stor frihed som nu, til selv at bestemme hvad vi vil med vores liv, og hvordan vi vil indrette os med uddannelse og arbejde og familieliv, og selvom vi aldrig har haft så stor fleksibilitet mht. kommunikation i form af PC og mobilen, så er der noget der tyder på, at al den frihed og fleksibilitet i vores liv samtidigt er noget af det, der gør balancen imellem familie og arbejdsliv rigtig svær. For hvor der førhen var en klar adskillelse imellem familielivet og arbejdslivet, er der i dag for flere og flere ikke en ydre fyraftensfløjte der fortæller dig, hvornår du bevæger dig i det ene rum henholdsvis det andet, når du kan koble dig op hjemmefra og lige klare de sidste arbejdsrelaterede samtaler via mobilen i supermarkedet eller på vej hjem fra dine børns institution. Det hele flyder sammen, og da vi alle godt ved at vi ikke er uerstattelige, anser vi det at arbejde meget og helst alle vegne, som en rigtig god måde at vise vores værdi på. Og i dag er det ikke nok at du lægger din arbejdskraft på arbejdspladsen, nej, du skal også lægge dit personlige engagement og din sjæl, og når du så kommer hjem fra arbejdet, og familien står og hiver dig i hjerteklapperne g siger: "min tur til nærvær – min tur til nærvær", så er der ikke noget at sige til at du føler dig lidt brugt. For det er kampen om hjerterne.

Vi siger at julen er familiens fest. For julen fejres med vores nærmeste og det er i denne tid vi husker på, at kærlighed er godt at have. Og hvis jeg spurgte jer læsere: "Hvad er vigtigst i jeres liv, familien eller arbejdet?" Så tror jeg de fleste af jer ville svare familien.

Alligevel er det som regel arbejdet der vinder, når der skal vælges imellem en deadline på kontoret og familiens krav om nærvær. Og hvorfor er det sådan? Hvorfor har vi lettere ved at vælge arbejdet til end familien til?

Jeg tror det hænger sammen med at vores lykkebegreb har ændret sig. For i dag forveksler langt de fleste mennesker lykke med OM DU lykkes.

Lykke er dermed blevet et projekt som er løsrevet fra dig selv. Det er det udenom der skal lykkes, det er det synlige, som netop arbejdet og huset og bilen og tøjet der beskriver din lykke. Og derfor kan vi blive helt bange for ikke at nå det hele, at gå i stå i vores liv, for lykke er fremgang og forandring og succes på succes. Men når lykken på denne måde er blevet til et projekt udenfor os selv, sker der ofte det, at du har så travlt med de store penselsstrøg i dit liv, at du mister sansen for de små. Og ofte er det i de små det store er gemt. Det som John Lennon formulerede således: "Life is what happens to you while you're busy making other plans".

Lykke er ikke noget vi kan opnå. Som var det en endestation vi kan stå af på, for lykke er ikke en grundstemning, det er øjeblikke du kan opleve i dit liv, ja, som de perroner du kommer forbi på din livsrejse. Lykke er flygtigt og indimellem ganske usynligt. Det er derfor vi får børn. Fordi børn giver os de øjne vi selv har glemt at se med. Især når vi har travlt, og vi siger til barnet; "Idag har vi rigtigt travlt og vi skal nå at købe ind og mor skal til møde... og dit og dyt og dat", og så går vi forbi en vandpyt, og datteren er 4 år og ser noget, som man som forældre ikke ser. Og man siger, hold nu op med at stå der og hoppe, vi har travlt og du bliver jo også beskidt! Det er jo bare den lille daglige ting. Og det er den der er vigtig. Du må ikke gå forbi vandpytten for det er der lykken ligger - og glæden.

Du skal være til stede, der hvor du er. Til tider i din travlhed til tider med alle de balanceproblemer dit liv giver dig, med små børn nyt job, overarbejde, eller gamle forældre. For balance-

problemer hører med til livet: at der i perioder er nogen der har mere brug for dig end i andre, men at du forsøger at bevare fokus på hvorfor du har travlt. For hvis der er noget der er vanedannende, er det næst efter rygning travlhed. For tempo smitter. Prøv at tænke på hvordan I spiser?

Eller hvordan I går? Eller hvordan I kører bil? Hvor provokerende det kan være at køre bag en bil der overholder fartgrænserne, når man selv er helt op på beatet efter en travl arbejdsdag.

Og når vi har travlt og alting flyder sammen for os, så mister vi fokus og kan ikke mærke hvad der er vigtigt og uvigtigt, og kommer ofte til at ofre det ubetydelige for stor opmærksomhed. I kender det sikker godt, det her med at man kan lammes af detaljer: af at skulle stå og vælge imellem 10 forskellige slags juicer, eller mysli oppe i SMS 10 minutter før lukketid. For et valg er også et fravalg af andre muligheder, og selvom vi kan være benhårde på arbejdet, kan vi gå fuldkomment i stå når vi kommer hjem. Travlheden store penselsstrøg der hvisker de små ud. De små som er uhyre vigtige, når vi støder på modgang. Og det jeg oplever som præst er, at mange slet ikke har noget menneskeligt overskud til at stå imod med når livet slår igen. At folk synes det er uretfærdigt at de bliver syge eller deres elskede dør - ofte lige, når man tror man rigtigt skal til at nyde hinanden!!

Og når man synes noget er uretfærdigt, så kan det være godt at prøve at vende den om og spørge sig selv om det ville være bedre at få som vi har fortjent? Essensen i det er, at når vi tror at lykke er noget udenfor os selv, at lykke er OM DU LYKKES, så koger vi livet ind til en købmandsforretning, hvor vi tror at vi får hvad vi betaler for. At hvis du gør det godt i dit liv så får du udelukkende medgang. Vi har simpelthen glemt at livet ikke er retfærdigt. Det går ikke op. Og jeg tror mange af os har travlt med at have travlt og gøre os vigtige og uundværlige, fordi vi tror at vi kan holde lykken inde og ulykken ude. Men det er som at tisse i bukserne for at holde varmen.

